

Молитва за душі топільниць (1935)

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Ми — зводники дівчат, коханці перемовні,
ми, що любок міняли, мов квітчасті мушлі,
за тих, що нас поїли дурманом любовним,
за наших жертв молімось, нещасливі душі!

На дні слизький і мокрий місяць — шлюбний перстень,
і сонце тут холодне, мов загаслий камінь.
Танечниці підводні, наші давні сестри,
дельфінів обіймають мертвими руками.

О ти, що стелиш море зорями і мохом,
у небо не бери дівчат з цвітучих мушель,
зійшли найбільшу ласку — забуття усього,
в коралі заміни топільниць білі душі!

17 грудня 1935

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/molytva_za_dushi_topilnyts